

24- CHUYỆN TỖ-KHEO SA-LA-NA BỊ VUA ÁC SINH LÀM KHỔ NÃO

Ngày xưa con của vua Ưu-điền tên là Sa-la-na, tâm thích Phật pháp, xuất gia học đạo, tu Đầu-đà khổ hạnh, vào trong núi rừng hay ở trong gốc cây để tọa thiền, nhiếp tâm.

Bấy giờ vua Ác Sinh đem các thể nữ tuần tự dạo chơi, đi vào trong rừng. Khi mới xuống xe, thấy không khí tĩnh mịch, nhà vua liền nằm ngủ. Tất cả các thể nữ thấy vua đang ngủ liền cùng nhau đi dạo, đến dưới một gốc cây, thấy một Tỳ-kheo đang tọa thiền nhập định. Họ đến chỗ ấy lễ kính, hỏi thăm. Lúc đó vị Tỳ-kheo thuyết pháp cho họ nghe.

Sau đó nhà vua thức giấc, đi tìm kiếm các thể nữ, từ xa trông thấy một Tỳ-kheo ở dưới gốc cây, nhan sắc diện mạo đoan chánh, trẻ tuổi xinh đẹp, tất cả các thể nữ thì ở phía trước nghe pháp. Nhà vua liền đi tới nói:

–Nhà người đã chứng quả A-la-hán chưa?

Đáp:

–Chưa chứng.

–Nhà người đã đắc quả A-na-hàm chưa?

–Chưa đắc.

–Nhà người đã đắc quả Tư-đà-hàm chưa?

–Chưa đắc.

–Nhà người đã đắc quả Tu-đà-hoàn chưa?

–Chưa đắc.

–Nhà người đã thành tựu pháp quán bất tịnh chưa?

–Chưa thành tựu.

Lúc ấy nhà vua hết sức tức giận nói:

–Người chẳng đắc cái gì cả, tại sao kẻ phàm phu sinh tử này lại dám cùng ngồi một chỗ với các thể nữ?

Vua liền bắt lên đánh đập, làm cho khắp thân thể vị Tỳ-kheo bị rách nát. Các thể nữ thưa:

–Vị Tỳ-kheo này không có lỗi gì cả.

Nhà vua càng thêm sân hận. Các thể nữ lại thấy vị Tỳ-kheo bị đánh đập nữa, họ đều khóc lóc áo não, làm cho nhà vua sân hận kịch liệt gấp bội. Bấy giờ, vị Tỳ-kheo trong tâm tự nghĩ: “Chư Phật ở thời quá khứ, nhờ có thể nhẫn nhục mà được đạo Vô thượng. Lại nữa, ở thời quá khứ có vị Tiên nhân nhẫn nhục, bị người khác cắt đứt tai, mũi, tay, chân... Ngài vẫn có thể nhẫn nhục được, huống chi ta ngày nay, thân hình vẫn còn nguyên vẹn sao lại không nhẫn được?”. Suy tư như vậy cho nên im lặng nhẫn chịu.

Khi bị đánh đập xong, toàn thân đau đớn kịch liệt, không thể chịu nổi sự thống khổ ấy, cho nên vị Tỳ-kheo lại suy nghĩ như vậy: “Nếu ta ở thế gian thì ta là con của quốc vương, sẽ lên nối ngôi vua, binh chúng thế lực đâu có thua vị vua kia. Ngày nay ta đã xuất gia đơn độc, lại bị khinh khi, đánh đập, hết sức áo não...” liền muốn bỏ đạo trở về nhà. Cho nên vị Tỳ-kheo ấy đến chỗ Hòa thượng Ca-chiên-diên từ tạ, muốn xin trở về thế tục. Hòa thượng đáp:

–Nay thân thể của người mới bị đánh đập đau đớn. Hãy đợi đến sáng mai, hãy nghỉ ngơi chút xíu rồi hãy đi.

Khi ấy Sa-môn vâng lời dạy liền trở lại. Vào lúc nửa đêm, Tôn giả Ca-chiên-diên vì Tỳ-kheo ấy hiện cho thấy chiêm bao, khiến cho Sa-la-na tự thấy thân mình khi bỏ đạo về nhà, vua cha đã băng hà, liền lên kế vị, liền tập hợp tất cả bốn thứ binh chủng để chinh phục vua Ác Sinh. Khi đến nước địch, hai bên giao chiến thì chính mình bị bại trận, binh chúng bị tan tát, thân mình bị cầm tù. Bấy giờ vua Ác Sinh đã bắt được Sa-la-na rồi bảo người cầm đao đến định giết. Lúc ấy Sa-la-na hết sức sợ hãi, liền sinh ra ý nghĩ mong thấy Hòa thượng, dù có bị người khác giết cũng không ân hận. Bấy giờ Hòa thượng khởi niệm biết tâm của Tỳ-kheo, ngài cầm tích trượng, ôm bình bát muốn đi khát thực, hiện ra ở phía trước và nói: “Ta thương vì người mà thuyết vô vàn pháp môn, còn việc đấu tranh để cầu thắng, trọn không thể được. Nếu không nghe lời ta dạy thì ta biết làm sao?”

Vị ấy đáp lại lời Hòa thượng: “Nếu nay ngài cứu tánh mạng đệ tử thì con chẳng bao giờ dám làm sai lời ngài dạy.”

Bấy giờ Tôn giả Ca-chiên-diên nói với vị vua kia để cứu Sa-la-na, bảo: “Xin hãy chờ một lát, nghe ta tâu với vua xin cứu mạng người.”

Nói như vậy rồi liền hướng đến chỗ vua. Người đao phủ đứng ở phía sau vua không chịu chờ đợi bèn dẫn đi giết. Khi đao phủ sắp sửa hạ đao thì trong tâm vị Tỳ-kheo ấy rất kinh sợ, la không ra tiếng, rồi tỉnh giấc. Khi tỉnh rồi bèn đem tất cả những điều thấy trong mộng bạch Hòa thượng, Hòa thượng trả lời:

–Chiến đấu là con đường sinh tử luân hồi, hoàn toàn không có sự thắng. Vì sao vậy? Hễ là pháp chiến đấu, tàn sát kẻ khác để được chiến thắng, là con đường của sự tự hủy hoại. Hiện tại kẻ ngu tình lấy đó làm khoái ý, tương lai sẽ bị đọa vào ba đường ác, thọ khổ vô lượng. Nếu bị kẻ khác sát hại làm tổn hại đến thân mạng chính mình và gây ra nhiều tai ương khác thì kẻ ấy phải chịu nhiều trọng tội, khiến họ phải rơi vào địa ngục. Còn nếu tàn sát lẫn nhau thì oan gia không bao giờ dứt, luân chuyển trong năm đường không bao giờ kết thúc. Xét cho cùng, việc giết hại nào có bổ ích gì cho thân ghê lở này, cho sự đau đớn khổ sở này? Nay người muốn lìa sinh tử, sợ hãi, đánh đập đau đớn, phải tự quán thân mình để chấm dứt sự oán thù hủy báng. Vì sao vậy? Vì thân này là gốc của các khổ, bị đói khát, lạnh nóng, sinh già bệnh chết, bị muỗi mòng, thú độc làm tổn hại... Các sự oán thù như vậy nhiều vô lượng, người không thể báo thù hết được. Vậy sao muốn báo thù vua Ác Sinh làm gì? Nếu muốn diệt trừ oán thù thì phải diệt trừ phiền não. Oan gia của phiền não hại đến vô lượng đời kiếp, còn oán thù của thế gian tuy nặng nhưng chỉ hại có một thân, oan gia phiền não thì tổn hại đến cái thân thiện pháp. Oán thù thế gian tuy là khốc hại, nhưng chỉ làm hại cái thân hôi thối hữu lậu này thôi. Nhờ đó quán xét biết: Oán hại làm căn bản của sự khởi sinh phiền não. Nay người không đánh giặc phiền não, tại sao chỉ muốn đánh vua Ác Sinh làm gì?

Ngài thuyết pháp cho Tỳ-kheo ấy nghe nhiều pháp đạo như vậy. Bấy giờ Tỳ-kheo Sa-la-na nghe những lời ấy rồi, tâm khai ý giải, chứng Tu-đà-hoàn, càng tín mộ chánh pháp và càng thêm tinh tấn hành đạo thì chưa bao lâu đã chứng A-la-hán quả.

M